

[Lynnerup Nielsen.]

der kun 1,85 m² for hver person, i skibe fra 800 til 3000 t 2,35 m² og i større skibe, altså skibe over 3000 t, 2,78 m², deri indbefattet plads til køje, klædeskab og andet inventar, som nu engang er nødvendigt i et sådant rum. Det siger sig selv, at der herved ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til det menneske, der må tage det tunge og anstrengende arbejde på sin post. Sammenstuvningen af flere i samme lukaf bliver stadig opretholdt, hvor generende den end kan være. Mennesker af højst forskellig natur med forskellige interesser bunkes sammen i samme lukaf. Det må jo her erindres, at en arbejdsplads på søen, hvor mennesker nødtvungent staves sammen i alle døgnets 24 timer, ikke er det samme som en arbejdsplads i land, og derfor skulle hver enkelt sømand have et naturligt krav på et rum af en sådan størrelse og indretning, at det kan kaldes et fristed, et sted, hvor han kan være sig selv og dyrke de interesser, der levnes ham mulighed for i hans fritid. På dette afgørende område tages der ingen hensyn, tværtimod. De flest mulige mennesker staves sammen på den mindst mulige plads.

Det forekommer mig, at bestemmelserne i denne konvention har den allerstørste slagside til rederens fordel. Det ser nærmest ud, som om den var skrevet af lutter redere uden hensyn til søens folk, der må tage tønnen i det praktiske arbejde med fare for liv og sundhed, for at vareudvekslingen landene imellem kan foregå. Konventionen sætter en bundgrænse med hensyn til pladsforhold o. lign. Der er her tale om en sådan menneskelig nedværdigelse, at mit parti og jeg ikke kan stemme for dens ratifikation her i tinget.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg takker de ærede ordførere, der har udtalt tilslutning til forslaget. Jeg forstod dog, at man fra konservativ side havde visse betænkeligheder, idet rederne ville anse de forpligtelser, de her påtog sig, for uoverskuelige. Det så nærmest ud til, at man ønskede en udvalgsbehandling af sagen, hvilket jeg naturligvis ikke kan have noget imod.

Jeg skal indskrænke mig til at gøre et par bemærkninger til den ærede kommunistiske ordfører (Lynnerup Nielsen), som jo i nogen grad havde misforstået hele situationen. Dette er så meget mærkeligere, som den tale, det ærede medlem læste op, var en noget forkortet udgave af den, hans partifælle i det andet høje ting læste op, da

forslaget var til behandling i landstinget, og ved den lejlighed forklarede jeg jo, hvorledes det hele lå. Det forholder sig sådan, at dette såkaldt triste aktstykke slet ikke er skrevet af lutter redere, som det ærede medlem tror. Tværtimod er det kommet til verden under en forhandling på arbejdskonferencen i Seattle under stærkt pres fra mandskabsorganisationerne. Det er mandskabsorganisationerne, der har tvunget denne konvention igennem under rederens hårde modstand. At konventionen ikke indeholder alt det, vi fra et dansk synspunkt og fra et socialt synspunkt ønskede at give søfolkene, er ganske klart, men det er i og for sig ikke det, der foreligger til debat her i dag.

Vi kan ikke lave om på en international konvention, det ved det ærede medlem godt; vi kan vedtage eller forkaste den. Hvis man vil vurdere denne sag ud fra de interesser, det ærede medlem gerne vil gøre til sine, nemlig søfolkene, hvad skal vi da gøre i den danske rigsdag, vedtage denne konvention eller forkaste den? Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen synes at tro, at man gavner søfolkene mest ved at forkaste den. Det er jo en hel misforståelse. Hvorfor skulle de internationale mandskabsorganisationer have presset så stærkt på i Seattle for at få denne konvention igennem, hvis man mente, den skadede sømandsstanden? Det ville da være urimeligt. Jeg vil endogså tro, at der mellem de mandskabsrepræsentanter, der har forhandlet om denne konvention i Seattle, har været adskillige af det ærede medlems partifæller. De har i alt fald været hans partifæller på det tidspunkt; om de er det endnu, er naturligvis en anden sag. Det er ganske givet, at en konvention af denne art — jeg vil give det ærede medlem ret i, at rederne har været meget fedtede for at bruge et populært udtryk — ikke betyder synderlige fremskridt for de danske søfolk. Standarden for danske skibe, som ganske vist langtfra er tilfredsstillende, er dog så relativt høj efter international målestok, at der ikke vil kunne skaffes mange fremskridt for danske søfolk efter denne konvention; men det er ganske klart, at mange søfolk af andre nationer vil være taknemlige for denne konventions gennemførelse. Tænk på græske søfolk og i en vis udstrækning på engelske søfolk! Og man kunne med større kendskab til internationale sømandsforhold, end jeg har, sikkert nævne andre nationer, for hvem det er ganske oplagt, at gennemførelsen af de bestemmelser, der er fastlagt i denne konvention, vil betyde et stort socialt